

LaborActori –que va néixer de la fusió de l'Aula i els Tallers de Teatre i el projecte de producció Olot a Escena–, la programació de la LAP, sigla de L'Altra Programació –on es representen obres fora dels circuits habituals i interpretades sovint per no professionals– i la beca La Incubadora, adreçada a la nova creació que no troba el seu espai en altres convocatòries, per ajudar els projectes seleccionats a esdevenir una realitat i poder entrar, finalment, als circuits de difusió; actualment és una de les beques de més prestigi, i reconeguda en amplis entorns teatrals.

PNRM aplega en cada edició més professionals i programadors que vénen a veure les propostes i estrenes, i esdevé així una de les poques plataformes d'aquest tipus que hi ha en tot l'àmbit estatal.

Es restaura el Sant Sepulcre de Palera | D'aspectes de cultura contemporània passem a comentar una restauració. Un dels monuments romànics més interessants de la Garrotxa és el Sant Sepulcre de Palera, dins el municipi de Beuda, que gaudia d'indulgències similars a les obtingudes a Terra Santa, el que significà que es convertís, en altres moments, en un centre de viú pelegrinatge. Ara la Generalitat, la Diputació i l'Ajuntament han endegat un projecte de restauració del monument, del qual només resten l'església basilical i, dins el conjunt monàstic i en diversos estats de conservació, parts de l'ala

de llevant i de la de migjorn. L'església, però, va patir unes desencertades obres de restauració durant els primers anys de la dècada dels seixanta que destruïren una galilea romànica. Les obres que ara s'iniciaran poden servir per aclarir diversos interrogants de les dependències monacals, concebudes al voltant d'un claustre que no se sap si es va arribar a construir. Desitgem que la nova intervenció ens faci oblidar el mal record d'altres d'anteriors.

Un projecte cultural transfronterer

| Aquesta vegada només parlem de temes culturals, que ha estat el més rellevant d'aquest lapse de temps. Olot forma part del projecte de cooperació cultural transfronterer europeu Ciutats 3.0, junt amb Osca i la població francesa Tournefeuille. Totes tres ciutats rebran una inversió d'1,9 milions d'euros durant tres anys, fins al 2011, per desenvolupar projectes artístics, i es facilitarà la mobilitat pels tres territoris. Es vol reforçar el paper de les ciutats com a pol d'atracció tot potenciant la descentralització territorial, portant l'art a l'espai públic de les ciutats i obrint-les al món. Les línies de treball són les arts visuals contemporànies, multimèdia, la música barroca, la dansa urbana, l'art al carrer, la comunicació, la transferència de bones pràctiques, la història comuna i les llengües. Es prioritzaran els projectes pensats per a Ciutats 3.0 que integren agents de les tres ciutats, que siguin realitzables en els tres territoris, que ajudin a captar nous públics i que fomentin la participació ciutadana. S'ha fet una crida als creadors de la comarca per tal que presentin projectes artístics, els quals podran ser subvencionats amb els 212.000 € que anualment rebrà cada una de les ciutats. Esperem que s'utilitzin convenientment. És tota una oportunitat de bon aprofitar.

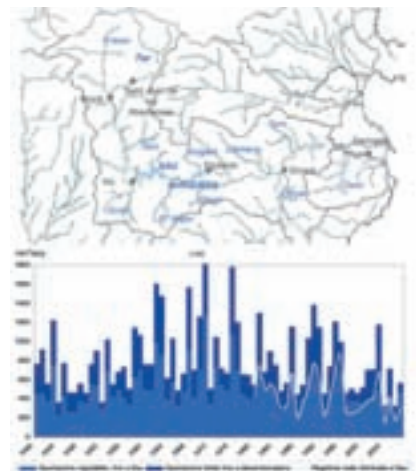

EL GIRONÈS

dani vivern

D'aquesta aigua no en beuré | Barcelona deixarà –sembla– d'endur-se un percentatge exagerat d'aigua del Ter, i aquest riu recuperarà bona part del seu cabal. L'empresa Aigües del Ter Llobregat, l'Agència Catalana de l'Aigua i tants com n'hi ha han deixat de fer-se el boig per no passar l'aigua, i a partir d'ara i fins al 2015 es produirà un retorn progressiu als cabals marcats per la normativa aprovada el maig de 1959. No cal reflexionar-hi gaire per adonar-se que alguna cosa fa aigües en aquest país tan democràtic si han hagut de passar 50 anys perquè es compleixi una llei aprovada pel franquisme però que tenia més seny que totes les improvisacions, fuites de cabal, elucubracions teòriques i altres galindaines que les terres del Ter han hagut de suportar. Francesc Ferrer va insistir molt perquè es complís la llei. Però aquest país, avesat a prescindir de tota norma, és com si sentís ploure.

Bé, ja tenim el Ter en vies de solució. Però, i l'Onyar? ¿Cal suposar que continuarem tenint un riu amb un cabal ridícul gairebé sempre, menys quan la crescuda del Ter per una llevantada en faci retrocedir les aigües? ¿O seria ja hora de deixar-se de tanta ecologia recreativa i fixar-se en com funcionava el sistema hídric al Gironès fa uns segles, quan l'estany de Sils regulava natural-

ment el curs mitjà de l'Onyar? Ja és hora de fer-se plantejaments a l'engròs, d'aprofitar racionalment els recursos i d'estalviar-los, hi hagi sequera o no. I aquí entra també, entre altres actuacions, la reparació, manteniment i optimització de la sèquia Monar al seu pas per Bescanó, Salt i Girona, sense la qual sí que hauríem begut oli.

De Girona a la Lluna | Apunteu-vos aquest nom: Laia Ramió. El curs vinent estudiarà enginyeria aeronàutica. De moment, aquesta estudiant del col·legi Les Alzines ja ha atret l'atenció de la comunitat científica amb el seu treball de recerca sobre l'albedo -la llum reflectida per la Lluna o qualsevol altre cos planetari- i el seu possible efecte en l'escalfament dels satèl·lits artificials. No solament ha provat que aquest efecte és real i que s'ha de tenir en compte a l'hora de dissenyar aquests aparells, sinó també que pot servir per analitzar la composició del terreny a partir de la lectura tèrmica que en faci el mateix satèl·lit. L'Institut de Sistemes Espacials de la Universitat de Stuttgart ha rebut l'estudi de la Laia, i en podria aplicar els resultats a una missió lunar europea.

No sé fins on arribarà aquesta futura científica, però com a mínim ja ha demostrat que des de les terres de Girona es pot fer ciència de la bona, encara que la majoria -en aquests temes- continuem estant a la Lluna.

Un sarau ben repartit | La cosa es consolida: per cinquena vegada, el Gironès acull les actuacions de diversos artistes -plenament reconeguts o novells- en el festival Emergent. Aquest

festival d'arts escèniques, en què es poden trobar músics, mags, ballarins, titelles, monòlegs i moltes altres modalitats interpretatives, escampa aquest any la seva agenda per Vilablareix, Quart, Sant Gregori, Campllong, Casà de la Selva, Madremanya i Sarrià de Ter. Que propostes incipients puguin compartir escenari amb personatges consagrats com Jango Edwards o Cris Juanico, i a sobre trencant la tendència centrípeta de la capital pel que fa a actuacions, és una iniciativa lloable, que cal reconèixer a l'associació Fringe i al Consell Comarcal.

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

La Copa del Món de Rem | Al principi, Déu va crear l'estany. Des de llavors, els banyolins ens hem sentit el melic del món. Per això considerem una obvietat que els capitosts del món del rem hagin decidit que l'estany era un lloc ideal per celebrar-hi la Copa del Món de Rem. No és la primera vegada que les «calmoses aigües i l'idíl·lic paratge lacustre» acullen un esdeveniment d'aquesta magnitud. Però sí que és la primera vegada que l'acullen sota la denominació DET (Destinació Turística Esportiva). Resultat: uns 600 esportistes d'uns 25 països -que no varen trobar prou hostalatge a la ciu-

tat i hagueren d'anar a Girona o cap a la costa-, grades instal·lades al Cap de Bou, camions de la televisió, seguretat màxima, carretera tallada, incommodat de les moltes persones que volten diàriament l'estany, minsos èxits esportius per al club organitzador, poques valquíries i pocs *iron-men* voltant per Banyoles (no com en l'època de Pedro Abreu, en què els remers d'arreu de l'Estat varen deixar per vestir sants un munt de banyolins d'aspecte poc atlètic)... Però això ni ens escalfa ni ens refreda. El diumenge de les grans finals, entremig dels cotxes aparcats tot al llarg de la carretera, un home amb gorra, camisa blanca i pantalons texans, completament aliè a l'històric esdeveniment, buscava espàrrecs pels marges o, com diem els banyolins, «caçava espàrvols». De la resta, *je m'en fous*, essent com sóc el melic del món...

Aniversari de La Vila | El tango no s'equivoca quan diu que vint anys no és res. No en són gaires més cinquanta, que són els anys que fa que existeix a Banyoles l'escola Mossèn Baldiri i Reixac, La Vila. Per commemorar-ho, durant tot el curs s'han celebrat actes lúdics i acadèmics: xerrades, exposicions de fotografies, sopars, l'edició d'un llibre tenyit de nostàlgia i de fotografies -que va ser un dels èxits del darrer Sant Jordi banyolí-, el sopar de comiat al darrer director, que es jubila, i la recreació perfecta, entenedridora i esgarrifosa d'una aula dels anys 50, amb

JOSEP M. MATEU / ARXIU ARREBOLA-ARPA.